

Ünnepek

Lekció: Lk. 24.1-12

Textus: Lk. 24.5

2007. ápr. 8., Húsvét

Gazdagrét

Tanácsstalan?

A dolgoknak létezik egy normális, mindenki által elvárt, kiszámítható menete. Még a gyász idején is így van ez. Ezek szerint készülnek az asszonyok arra, hogy a szombat elmúltával elmenjenek, és megadják szeretett Uruknek a végtisztességet. Pontosan tudják, hogy mi vár rájuk, mire számítsanak. Előre megbeszélték a vasárnap kora hajnali találkozót a temetőbe vezető úton. Ki-ki azt hozza magával, amit elkészített erre a fájdalmas, szomorúsággal és gyötrellemmel teli, de nagyon fontos eseményre. Mindegyiküknek pontos képe van arról, hogy mit fognak látni. Még pénteken, az ő halála és sírboltba helyezése után „*megnézték a sírboltot, meg azt is, hogyan helyezték el Jézus testét.*” (Lk. 23.55) Lukács ezen szavaiból világos, hogy semmit sem bíztak a véletlenre. Tudják, hova kell menniük, még azt is felmérték, hogyan helyezték el a halott testet. Mindent elgondoltak, megszerveztek, elterveztek. Mennek hát a sírbolthoz, fájdalommal és gyásszal teli szívvel, de semmi különösre nem számítva.

Amikor megérkeznek, kizökkennek a fásultságból, korábbi szép emlékeiken, vagy éppen a halál borzalmas képein való merengésükből. Se a sírbolt, se a test nem úgy van, amint azt pénteken látták. Semmit sem úgy találnak, amint azt kellene. A sírboltot lezáró követ elhengerítve találják, a halottat pedig nem találják. Tanácsstalanul állnak. Körbejárnak a szemeik, hitetlenkedve, hüledezve, hasonlóképpen a gondolataik is csaponganak.

Magam elé képzelem őket ebben a tanácsstalanságban, kétségben, zavarodottságban. „Mit csináljunk a gondosan elkészített drága illatos kenetekkel?” ... „Talán valamit félreértettünk, és máshova helyezték?” ... Egymást kérdezzetik: „Mária, Johanna, tudtok erről valamit?” ... Azután az egyik kiböki: „Lehet, hogy valakik ellopták a testet? De kik, és miért?” ... „Még holtában is meggyalázzák?”

De nem elég, hogy a dolgok nem úgy vannak, amint az elvárható. Hogy nem az fogadja őket, amire számítottak, és amire két napja készülnek. Hogy kiestek az előre eltervezett programból, elakadtak, tanácsstalanná, zavarodottá lettek. Egyszer csak „*két férfi lépett melléjük fénylő ruhában.*” Megrettennek. Honnan kerültek ezek ide kora hajnalban? Előbb még senki sem volt a környéken. És mi ez a ragyogás, ez a különleges fény, ami körülveszi ezt a két, soha nem látott idegent? Földbe gyökerezett a lábuk, rájuk sem mertek nézni. A földet bámulják maguk előtt... „*Mit keresitek a holtak közt az élő?*” – hangzik el az idegenek szájából. A zűrzavar csak fokozódik. Kik ezek? Hol a test? Honnan tudják, miért vagyunk itt? És mi az, hogy élő? Tanácsstalanok, kétségbeesettek, zavarodottak, mert a dolgok nem a normális rend szerint alakulnak. Ők mindent előre elkészítettek, mindent megszerveztek, elterveztek, és minden felborulni látszik. Mit jelentsen ez? Mi történik itt?

A választ azonnal megkapják a titokzatos idegenektől: „*Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: Az Emberfiának bűnösök kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.*” Az isteni követ üzenete hihetetlen világosságot gyújtott szívükbe. A tanácstalanság, a zavar, a dolgok mindennapi rutinból való kiesése reménységgé, örömhírré állt össze szívükben. Nincs itt, hanem feltámadt!

A tizenegy már összeverődött, kora reggel együtt voltak. Titokban, csendben osontak az utcán, lesve, nem követik-e őket. Félték, féltették magukat. De még ennél is nagyobb volt a keserűségük és a csalódásuk. „Hogyan történhetett ez meg? Féltreismertük őt? Mégsem az volt, akinek gondoltuk? Nem ő volt népünk szabadítója? De akkor hogyan értelmezzük szavait és csodáit? Mi elhittük, hogy ő Isten Fia. De ha az, akkor hogyan eshetett meg, hogy megölték? És ha róla, az egyetlen esélyről és reménységről kiderül, hogy valójában mégsem az, akkor mi marad? Mit kezdünk magunkkal, ha feltettük valamire az életünket, és kiderül, tévedtünk? Mit kezdünk korábbi hitünkkel, meggyőződésünkkel?” Mindeközben nem csak félnek, nem csak csalódottak, hanem dühösek is. Dühösek azokra, akik ezt az egészet elkövették. A gyilkosaira. Akik kitervelték és véghezvitték e vérlázító pert, majd a kegyetlen kivégzést. „Lehet, hogy jobb lett volna harcolni érte, hogy ne fogják el, vagy ha mégis, jobb lett volna inkább akkor meghalni? Bár ő azt mondta, hogy tegyük le a kardot. De mégis csak jobb lett volna vele meghalni.” Most hogyan tekintenek magukra? Egymásra? Mint gyáva, rettegésben bújkáló követőkre? Az egyik megtagadta, a másik elfutott, a harmadik is lapított... És hogyan fognak mások tekinteni rájuk? Egy hete még a csúcson voltak. Amikor mindenki őt éljenezte, amint bevonult Jeruzsálembe: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Milyen büszkék voltak a tanítványok, hogy hozzá tartoznak. Ugye, nem hiába követték őt, és tartottak ki mellette, mindjárt meglesz a gyümölcse! Már osztották a helyeket, kinek milyen minisztérium jut, amikor ő majd felállítja királyságát. A nagy lelkendezésben még az egészségügyi minisztériumtól sem félt senki, hiszen megtapasztalták a mester gyógyító erejét. De egy hét, amikor a dolgok nem a rendes kerékvágásban mennek, óriási nagy idő... Mindez mostmár csak álom. Semmivé foszlott. Ott ülnek, vasárnap kora reggel, bezárkózva.

És hirtelen bevágódnak az asszonyok. Képzeljétek! – mondják kipirult arccal, az izgalomtól lihegve – képzeljétek, mi történt! Hajnalban mentünk a sírhoz, és a kő el van hengerítve, és nincs ott a test, és két ilyen ragyogó, fényárban úszó férfi egyszer csak megjelent, nagyon megijedtünk, és azt mondták, hogy feltámadt, és hogy meg is mondta, hogy a bűnösök kezébe fog adatni, megfeszítik, és a harmadik napon feltámad, és tényleg ezt mondta...!

Gondolhatjátok, hogy nézett végig rajtuk a tizenegy... „Nektek teljesen elment az eszetek, össze-vissza beszéltek. Két világító ember, mi? Meg hogy feltámadt? És hogy mi ezt az egész asszonyoséget higgyük el? Hát annál komolyabb férfiak vagyunk, mint hogy egy ilyen kritikus és nehéz helyzetben ilyen üres fecsegésnek ülünk fel. Kinek segít ez? Mit old meg, amit csináltok? Felejtsétek el az egészet, és

jöjjön meg az eszetek! A dolgok nem szoktak csak úgy kitörni a maguk normális keretei közül. Ő meghalt.”

Péter azonban nem nyughatott. Nem volt neki elég annyi, hogy ezek csak fecsegnek. Különben is mardosta a lelkiismerete. Fülében még mindig az az átkozott kukorékolás... Fogta magát, és elfutott a sírhoz, hogy saját szemével győződjön meg az igazságról.

Azt látta, amit hallott – és amit a legkevésbé várt. A kő tényleg el van hengerítve... A teste tényleg nincs itt... csak a lepedők, amelybe becsavarták. *„Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.”* Péter elámult, elcsodálkozott, meghökkent. Mert valami olyan történt, amire nem készült.

Tanácsstalanok? Meglepettek? Kissé összezavarodottak? Igen, így látjuk magunk előtt a húsvét hajnali események szereplőit. Mert azon a napon, annak a hétnek az első napján minden megváltozott. A kő el van hengerítve... A teste nincs sehol... A mennyei követek pedig így szólnak: *„Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt.”*

Igen, Jézus Krisztus feltámadt! Legyőzte a bűnt, a halált, a Sátánt, és minden seregét. És ti továbbra is a holtak közt keresitek az élő?!

Mert az életet felfoghatjuk egy szakadatlan tartó nagy keresésnek. Nem pénzkeresésnek, bár sokan, attól tartok, erre fognak rádöbbsenni halálukkor. *„Mit csináltál az életeddel? – Kerestem. Pénzt kerestem.”* Pénzt kerestél, amikor kicsi volt a gyermeked. Pénzt kerestél, amikor a házastársadnak szüksége lett volna rád. Pénzt kerestél, amikor ünnepelni kellett volna. Pénzt kerestél, amikor odaadtad becsületed, tisztességed. Pénzt kerestél, amikor nem volt időd Uradra és Istenedre...

Az élet egy nagy keresés. Keresünk valamit, ami megelégtíti üres, vágyakozó, szeretetet és bensőségeséget éhező szívünk. Keressük ezt mindenhol... Baráti összejöveteleken. Szerelemben, szexben. Hosszú, magányos órákban a képernyő előtt. Karrierben, sportban, szenvedélyben. Utazásban, kalandban. Hatalomban, nagy teljesítményekben. Így vall erről a keresésről egy régen élt, sokat tapasztalt ember: *„Ezt gondoltam magamban: Megpróbálom, milyen az öröm, és élvezem a jót! De kitűnt, hogy ez is hiábavalóság. A nevetésre azt kellett mondanom, hogy esztelenség, az öröme pedig azt, hogy mit sem ér. Majd azt gondoltam ki, hogy borral vidítom magam, de csak úgy, hogy eszemet a bölcsesség vezesse. Oktalan dolgokhoz fogok, hogy meglássam: jó-e az az embereknek, amit véghez visznek az ég alatt egész életük során. Nagyszerű dolgokat alkottam: házakat építettem, szőlőket ültettem, kerteket és ligeteket létesítettem, és beültettem azokat mindenféle gyümölcsfával. Csináltattam víztárolókat, hogy öntözni lehessen belőlük az erdőben sarjadó fákat. Szereztem szolgálókat és szolgálókat, voltak házamnál született szolgálóim is. Marhacsordám és juhnyájam is több volt, mint mindazoknak, akik elődeim voltak Jeruzsálemben. Gyűjtöttem ezüstöt és aranyat is: királyok és tartományok kincsét. Szereztem énekeseket, énekesnőket, és ami a férfiakat gyönyörködteti: szép nőket. Naggyá lettem, és felülmúltam mindazokat, akik elődeim voltak Jeruzsálemben. De megmaradt a*

bölcsességem is. Nem tagadtam meg magamtól semmit, amit megkívánt a szemem. Nem vontam meg szívemtől semmi örömet, hanem szívből örültem mindannak, amit fáradsággal szereztem, hiszen ez volt a hasznom minden fáradozásomból. De amikor szemügyre vettem minden művemet, amit kezemmel alkottam, és fáradozásomat, ahogyan fáradozva dolgoztam, kitűnt, hogy mindaz hiábavalóság és hasztalan erőlködés; nincs semmi haszna a nap alatt.” (Préd. 2.1-11)

Nem könnyen jut azonban ide a mai ember. Színek, hangok, formák, lehetőségek vannak előttünk – korlátlanul. Illetve csak a pénzed a korlát. Örökké kereshetsz. És mindig van új és még újabb, amit még nem próbáltál ki, nem éltél át. Egy élet nem elég ahhoz, hogy végigcsináld. Sok, erős, vonzó, szívedet meghódító, tested-lelked magáénak követelő. Csak keress, csak vágyj többre és még többre. Csak soha fel ne ismerd: a holtak között keresed az élőt. A halott dolgok közepette keresed az igazi életet. Mert akkor, ha minden így marad, ahogy van: te is így maradsz. Szüntelen keresed az életet, és közben halott vagy. Eltékozolod a heteket, a hónapokat, az éveket... és nem ismered fel az élőt.

Azt mondja mindez, azt írja szívedbe, hogy legyél kész és tervezz meg mindent. Készítsd elő magadat, a pénzedet, az idődet, tervezd be teljesen az életed. Egészen világosan építsd fel, legyen egy kép benned, hogy ki vagy, milyen vagy, milyen akarsz lenni, és mindent tegyél meg ezért. Ne várd a váratlant, ami kizökkent, ami felnyitja szemeid. Csak keresd, keresd a holtak között az élőt!

Megtorpanthat-e valami? Van-e bármi, ami elbizonytalaníthat? Az elhengerített kő? Az üres sír? Mennyei követek? Fecsegőnek tűnő asszonyok? Egy haláleset? Egy beszélgetés? Egy megváltozott barát? Egy istentisztelet? Egy betegség? Hogy valaki elhagyott...?

Milyen kevés, és mégis milyen sok! Apró, kicsiny, erőtelennek tűnő jelek, emberek, események, amelyek meg akarnak torpantani. El akarnak bizonytalanítani. Ki akarnak billenteni. És hozzá, most már Jézus szava: Te miért keresed a holtak között az élőt? Te miért nem látod, hogy ragyogó életed, felfelé ívelő pályád sehova sem visz? Te miért nem érzed, hogy a halál illata vesz körül?

Magabiztos vagy? Vagy tanácstalan? Lepereleg rólad a feltámadott Jézus szava, megrántod a vállad, és azt mondd, megyek tovább, keresem az életet, mint eddig? Vagy elbizonytalanodsz, és érzed a tanácstalanságot: mi van, ha ez mégis igaz? Ha Jézus feltámadt, ha ő az élet, én pedig nélküle, tőle távol, elszakítva keresem a holtak közt az élőt? A magabiztos, a változni nem akaró, a jelenlegi életét mindennél többre tartó – és az elbizonytalanodott, a meghökkenő vitázik benned most. Melyik a jobb? A magabiztos – ordítja az egész világ, és mögötte a halál legyőzött fejedelme. Ma a tanácstalan a jobb, súgja neked Jézus, az élet fejedelme, szerető, szelíd, benső hangon. Mert a magabiztos biztosan halad – az elveszettség útján. De aki bizonytalan lesz, mert a dolgok megváltoztak, mert Jézus valóban feltámadt, és mert semmi sem maradhat úgy, mint eddig, az életet talál. Hiszen a tanácstalan a kezét nyújtja, Jézus azt megfogja, és továbbvezeti az élet útján. ÁMEN!